

Călătoria spre Samaria

(Ioan 4)

Am studiat de multe ori și cu profund interes călătoria fiului risipitor, care l-a dus din „țara îndepărtată” a rușinii și a mizeriei înapoi în casa tatălui său (Luca 15). Este o imagine emoționantă a întoarcerii la Dumnezeu a unui păcătos care se află sub acțiunea și călăuzirea Duhului Sfânt, pentru a găsi în El un Tată iertător.

Dar Scriptura ne relatează și despre o altă călătorie, foarte diferită de aceasta și totuși asemănătoare cu ea, încât am putea-o numi contraimaginea călătoriei fiului risipitor. Mă refer la călătoria *Tatălui* dintr-o țară îndepărtată pentru a-l întâlni pe cel pierdut. Despre aceasta citim în capitolul 4 al Evangheliei după Ioan.

Desigur, nu Tatăl Însuși face această călătorie, ci Fiul, care a venit însă de la Tatăl din cer pentru a-L face cunoscut și a-L reprezenta în această lume a păcatului. El vine în Samaria necurată, o imagine a lumii necurate în care trăim; căci Samaria era ca un lepros care, departe de locuința sfințeniei, de locul de închinare, își avea locul în afara taberei. Și tocmai către această țară respinsă, țara natală a fiilor și fiicelor pierdute, Isus Își îndreaptă pașii și găsește acolo o femeie păcătoasă care, la fel ca fiul pierdut, păștea porcii pe câmpul unui străin, se hrănea cu resturile porcilor și totuși nu găsea satisfacție.

Călătoria L-a costat mult pe Isus. Obosit, flămând și însetat, după o lungă călătorie ajunge la fântâna lui Iacov, unde urma să o întâlnească pe fiica pierdută. Marginea fântânii oferea călătorului obosit, Creatorul cerului și al pământului, un loc de odihnă. Și aici, în fața nevoii femeii, El uită complet de propriile Sale nevoi, preocupat doar să o slujească cu răbdarea unei dragoste care suportă totul, speră totul și, în același timp, cu o îndemânare și o inventivitate care sunt proprii numai acestei dragoste.

Mai întâi, Domnul caută să câștige încrederea femeii singuratice. El îi cere să-I dea apă să bea, cea mai mică dintre toate dovezile de bunăvoință cunoscute printre copiii oamenilor. El vrea ca ea să se simtă bine în prezența Lui, și planul Lui reușește. Dar ceea ce o interesează pe femeie mai mult decât setea unui călător străin, ceea ce o atrage puternic în mod involuntar, este *noutatea* întregii situații. Nu era oare un *iudeu* Cel care îi cerea ei, *samariteanca*, să-I dea să bea apă? Nu mai trăise niciodată așa ceva! În ochii unui iudeu credincios Legii, toți locuitorii Samariei erau ființe necurate!

De aceea, ea își exprimă deschis uimirea, iar Domnul o urmează de bunăvoie pe terenul pe care ea Îl conduce, fără a pierde din vedere faptul că are în fața Lui un suflet pierdut. El venise tocmai pentru a căuta și a salva astfel de suflete, și numai în această calitate putea să Se ocupe în continuare de ea și să o binecuvânteze.

Fiica pierdută, pe care o întâlnim aici, în țara îndepărtată, trăise până atunci în deplină necunoaștere de sine. De aceea, Domnul caută să-i deschidă ochii asupra stării ei. Și cu ce har Se apucă de treabă! El ar vrea să facă totul pentru a-i menaja sentimentele, dar nu poate să-i menajeze păcatul.

Cu adevărat, putem spune: dacă călătoria fiului risipitor din Luca 15 spre casă a fost frumoasă, deoarece era în concordanță cu starea lui de păcătos convins, la fel de frumoasă, extrem de frumoasă este și această călătorie a Tatălui spre fiica pierdută, caracterizată de harul atent și dragostea răbdătoare de la început până la sfârșit. Este prețios să vedem în una dintre aceste călătorii rodul lucrării ascunse, dar de succes, a Duhului Sfânt în sufletul unui păcătos,

conducându-l către Dumnezeu pe singura cale, pe care Dumnezeu îl poate accepta; și este prețios să vedem în cealaltă călătorie harul care acționează prin sine, în deplină libertate, pentru a căuta și a salva ce este pierdut, și care face aceasta în exercitarea unei dragoste răbdătoare, binevoitoare și tandre, în măsura în care fidelitatea o permite.

Să observăm, de asemenea, pentru că este în același timp îmbucurător și edificator, că aceste două călătorii, cea a Mântuitorului, care caută, și cea a păcătosului, care se întoarce acasă, se termină la același țel, deși au fost întreprinse din două puncte de plecare complet opuse, una *în țara îndepărtată*, cealaltă *din țara îndepărtată*. *Ambele se termină în bucuria casei Tatălui*, cu această măreție remarcabilă din Ioan 4 față de Luca 15, căci în ultimul capitol menționat ni se arată *bucuria casei*, în timp ce în Ioan 4 ne întâmpină *bucuria Tatălui* – bucuria lui Isus, martorul Tatălui în această lume a păcătoșilor, așa cum El Însuși ne spune: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți” (Ioan 4.32). Acestea sunt cuvinte care descriu bucuria inimii lui Dumnezeu pentru un om care era mort și acum trăiește, care era pierdut și acum este găsit – o bucurie care, după cuvintele Domnului Însuși, depășea cu mult capacitatea de înțelegere a ucenicilor de aici de jos sau a îngerilor de sus.

Dar mai este un aspect care, mai mult decât toate celelalte, diferențiază în mod semnificativ călătoria Tatălui din Ioan 4 de cea a fiului pierdut din Luca 15, și anume: Tatăl a trebuit mai întâi să o pregătească pe femeia de la fântâna lui Iacov pentru a-L primi, în timp ce fiul pierdut L-a găsit pe Tatăl complet pregătit pentru aceasta. Când fiul pierdut s-a întors acasă, inima și casa tatălui i-au pregătit o primire care a depășit cu mult toate așteptările lui. Cele mai bune gânduri ale lui au rămas cu mult în urma dragostei cu care a fost întâmpinat. Din cauza întoarcerii lui, casa a fost pregătită pentru a exprima o bucurie nemaiîntâlnită până atunci.

Cât de diferit este, în schimb, în Ioan 4! Domnul Isus a trebuit, după cum am văzut, să o pregătească mai întâi pe sârmana femeie samariteancă pierdută pentru a-L primi. El a adus binecuvântarea cu Sine în țara îndepărtată, dar aici a constatat că inima și conștiința alesei Sale trebuiau pregătite pentru a o primi și convinge că ea nu mai putea trăi fără El. Și acum El stă cu răbdarea neobosită a harului la marginea fântânii, pentru a forma din materia brută și neîmblânzită din fața Lui un vas care să fie dispus și potrivit să primească comoara pe care El a adus-o.

Da, călătoria, pe care păcătosul o întreprinde sub călăuzirea dăătoare de viață a Duhului, este frumoasă, dar călătoria pe care o face Mântuitorul în bogățiile harului Său și în slujirea binevoitoare a dragostei Sale este mai frumoasă, mult mai frumoasă – sau, dacă nu vrem să comparăm călătoriile între ele, să le avem pe amândouă înaintea ochilor și inimilor noastre, mai atrăgătoare și mai minunate decât galaxiile strălucitoare ale cerului care parcurg orbitele lor precis determinate și totuși atât de misterioase.

Dar în ambele se manifestă harul, harul minunat. Da, *totul* este har: *casa* Tatălui, care este gata să-l întâmpine pe fiul pierdut, care se întoarce acasă, precum și *slujirea* Tatălui, care este exercitată prin Fiul și Duhul Sfânt, pentru a o pregăti pe sârmana femeie din Samaria pentru casa Tatălui. Suntem datori harului care ne-a deschis ochii asupra stării noastre păătoase și a trezit în noi hotărârea de a ne întoarce la Dumnezeu, și este har, nimic altceva decât har, când casa Tatălui este gata să ne primească, după ce Dumnezeu, prin Fiul Său, Cuvântul Său și Duhul Său, ne-a schimbat mintea și ne-a condus la pocăință. Poate că ne place să credem că harul care a lucrat în noi în țara îndepărtată, pentru a ne reveni în noi înșine și a trezi în noi nevoia unui Mântuitor, harul lucrării ascunse a Duhului Sfânt în inimile și conștiințele noastre, este mai profund, mai minunat decât harul care ne deschide ușa spre glorie; dar așa cum am cunoscut harul lui Dumnezeu în țara îndepărtată, așa îl vom cunoaște și când El ne va primi în casa Sa, în care acest har ne conduce.

Există însă încă ceva în Ioan 4, care depășește Luca 15 sau adaugă ceva la acesta. Am arătat deja că în Luca 15 suntem martori ai bucuriei *casei*, după ce fiul pierdut s-a întors cu adevărat și toți s-au adunat în casă pentru a mânca și a se bucura, în timp ce în Ioan 4 auzim despre bucuria mai deplină și mai profundă a *Tatălui*, în timp ce El este încă singur și încă nu a prezentat casei copilul regăsit.

Da, mai mult decât atât: bucuria femeii din Ioan 4 are un caracter mai profund decât cea a fiului pierdut din Luca 15. În ultimul caz, este satisfacția *tăcută* a inimii în acceptarea recunoscătoare, simplă și credincioasă a binecuvântării: fiul pierdut stă la masa tatălui, în timp ce familia își exprimă bucuria pentru ceea ce s-a întâmplat. În primul caz, este bucuria activă a unui suflet care, în sentimentul eliberării sale, caută să împărtășească altora ceva din harul primit și să-i vadă fericiți alături de el. Acest tip de bucurie o depășește pe cea din primul caz sau, dacă nu vrem să facem comparații, satisfacția tăcută a fiului pierdut și bucuria activă a femeii samaritence ne arată cât de profundă, deplină și bogată este binecuvântarea pe care Dumnezeu ne-o pregătește.

Tot ce a adus fiul risipitor cu el, când s-a pregătit pentru lunga sa călătorie, au fost păcatele sale, mărturisirea lor și mizeria în care îl aduseseră. La fel, când Isus stătea în fața femeii samaritence, în ea nu se vedea nimic altceva decât o păcătoasă convinsă. Dar și în ambele cazuri, asta era suficient. Tatăl s-a agățat de gâtul fiului său pocăit, deși acesta stătea în fața lui încă în zdrențe, ca o imagine a mizeriei; iar Isus i-a revelat femeii gloria Sa, după ce tocmai pusese degetul pe rana deschisă din viața ei.

Cât de frumos se îmbină aceste două pasaje prețioase din Scriptură, da, cum se completează unul pe celălalt, cum se desăvârșesc! Cele două călătorii, cu punctele lor de plecare și rezultatele lor diferite, ne introduc în gloria și căile lui Dumnezeu în Evanghelia harului Său și a mântuirii noastre. „Nu ne este greu”, a spus cineva cu ani în urmă, „să fim introduși în aceste glorii, dar pe Isus L-a costat *totul*”. Fapt minunat, copleșitor! Cel bogat a devenit sărac pentru noi, pentru ca noi să devenim bogați; viața eternă a intrat în domeniul morții, pentru ca păcătoșii morți să trăiască etern.

Titlul original: „Die Reise nach Samaria”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 208-214.